

Сучасники

Євген Маланюк

1

Максимові Рильському

Ще молитесь, далекий брате,
Серед Звенигородських піль.
Ще не стомились карбувати
В коштовних ямбах вічний біль.

Краси веселий кондотьєре,
Несете хрест свій там, ген-ген,
Серед похмуро-рідних прерій;
Ви - еллін, схимник і Гоген!

Навколо - хащі й печеніги,
А в кельї - тиші ніжний спів,
Реторти, циркуль, колби, книги,
І Ви - алхімік мудрих слів.

Січень. 1923

По прочитанні "Синьої далечини"

2

Павлові Тичині

На межі двох епох, староруського золота повен,
Загучав сонценосно твій сонячно-ярний оркестр -
І під сурму архангела рушив воскреснувший човен,
Й над мощами народу хитнувсь кам'яний його
хрест.

І на древнім, на скитськiм¹[1], на кров'ю залитім
просторі
Говорили могили, співали козацькі вітри.

І у літери тайн степовії склалися зорі,
Щоб пломінним пророцтвом означить початок
пори.

Так зродився ти з хвиль злото-синіх космічних
вібрацій"
Метеором огнистим ударив в дніпровські степи
І, здавалося,- вріс. І над плугом схилився до праці,
І вже мріяло серце про сонцем налиті снопи...

Вили бурі історії. Рвали й жбурляли відвічне.
О, ти знав, що тоді не сонети й октави, о ні! -
Жорстко-ярим залізом ти пік одоробло північне,
Й клекотіла душа твоя в гнівнім, в смертельнім
огні.

Раптом... брязнуло враз! І ридально навік
розірвалось...
І бездонним проваллям дихнула порожня луна.
...від кларнета твого - пофарбована дудка зосталась.
...в скривавлений Жовтень- ясна обернулась Весна.

І по синіх степах дикий вітер повіяв примару,
Щоб журить і жахать... Замогильний доноситься
спів.

І вночі мертвий місяць освітлить з-за сірої хмари
Божевільну Офелію - знов половецьких степів.

Листопад. 1924

*І[1] Скитський - скіфський. Так писали за
правописом 1929 року.*